

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 469/21
2.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Караџић Ристић и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., ..., ул. ... чији је пуномоћник Никола Ромчевић, адвокат из Београда, ул.Гружанска 10/19, против туженог ББ из ..., ..., ради издржавања, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П2 34/20 од 4.3.2021. године, у седници већа одржаној дана 2.9.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П2 34/20 од 4.3.2021. године у ставу првом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба туженог изјављена против става другог изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П2 34/20 од 4.3.2021. године, **КАО НЕДОЗВОЉЕНА**.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П2 34/20 од 4.3.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да јој на име свог доприноса за издржавање плаћа месечно износ од 8.000,00 динара почев од подношења тужбе 31.2.2019. године па убудуће док за то постоје законски услови или се ова одлука не имену сваког 1-ог до 10-ог у месецу за текући месец, исплатама на рачун тужиле број ... који се води код “ОТП банке” а.д. Београд, с тим што је дужан заостале неисплаћене износе издржавања исплатити одједном у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршност пресуде до исплате, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле у делу у коме је тражено да се обавезе

тужени да јој на име свог доприноса за издржавање плаћа месечно износ преко досуђеног износа од 8.000,00 динара месечно до траженог износа од 15.000,00 динара месечно, почев од дана подношења тужбе 21.12.2019. године па убудуће, док за то постоје законски услови или се ова одлука не измени сваког 1-ог до 10-ог у месецу за текући месец, исплатама на рачун тужиље број који се води код “ОТП банке” а.д. Београд, с тим што је дужан заостале неисплаћене износе издржавања исплатити одједном у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршност ове пресуде до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље у делу у коме је тражено да се обавезе тужени да јој на име свог доприноса за издржавање плаћа месечно износ од 15.000,00 динара почев од 01.12.2016. године па до 31.12.2019. године исплатама на рачун тужиље ... који се води код “ОТП банке” а.д. Београд, с тим што је дужан заостале неисплаћене износе издржавања исплатити одједном у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршност ове пресуде до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде благовремену жалбу изјавио је тужени побијајући је у ставу првом и другом изреке због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Жалбене разлоге је образложио и жалбени предлог изнео.

Испитујући правилност првостепене пресудеу ожалбеном делу у смислу члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама) у вези са чланом 202 – 207 Породичног закона (“Службени гласник РС”, бр.18/05), Апелациони суд је нашао да је жалба туженог изјављена против става првог изреке неоснована, а против става другог изреке недозвољена.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд у смислу члана 386 став 3 истог закона пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља, која је рођена ... године је након што је завршила средњу школу за негу лепоте уписала Високу школу социјалног рада школске ... годину и положила свих 15 испита на првој години са просечном оценом 9,2, те је школске годину уписала другу годину студија и у току јануарско-фебруарског испитног рока ... године положила половину испита са 9 и 10. Школарина износи 1.500 евра, што укључује књиге и испите. Након смрти своје мајке која је преминула ... године живи у њеном стану који је наследила, површине 22 м². Повремено чува децу и може да, зависно од тога колико ради, оствари приход од 10.000,00 – 15.000,00 динара. Са својим оцем, туженим у овом спору не остварује контакт, нити он учествује у њеном издржавању. Само једном, када је имала операцију му се обратила за помоћ и он јој је исплатио износ од 50.000,00 динара, али након тога и даље нису имали контакт. Била је изричита у наводима да се ни на који начин према свом оцу није увредљиво понашала, а да је он рекао да више неће да је види, да су последњи контакт имали ... године када је мајка преминула, а она није желела да пређе да живи код њега. Помоћ у издржавању јој највише треба због плаћања школарине. Њене месечне потребе без школовања износе 20.000,00 до 25.000,00 динара, трошкове становања плаћа 6.000,00 динара, за исхрану издваја месечно износ од око 10.000,00

динара, за хигијену 5.000,00 динара, за одећу и обућу 5.000,00 динара, а трошкове излазака нема нити иде у биоскоп и позориште. Тужени, који је рођен ... године је доктор економских наука. До 2015. године је радио у ВВ, али је добио отказ. Радни спор који је због тога водио је изгубио и сада је незапослен. Живи сам у свом стану површине 60 м² у Трошкови домаћинства износе око 13.000,00 до 14.000,00 динара. Поседује и плац у ... за који плаћа порез, али наводи да не поседује другу некретнину. Поседује аутомобил 2004. годиште. По његовим наводима повремено ради преводе од којих има повремен приход о чијој висини није могао да се изјасни јер варирају. Његове месечне потребе износе око 25.000,00 динара што укључује храну, хигијену, елементарне потребе, као и одећу и обућу. Има законску обавезу издржавања према још једном детету старом 10 година, која обавеза је установљена пресудом и износи 10.000,00 динара месечно. Нагласио је да се ту не завршава његова обавеза, јер када види дете купује му одећу, обућу, припрема храну, што износи додатних 5.000,00 динара. Противи се да учествује у издржавању тужиље јер за то нема средстава и из разлога што је то неправично јер се тиме угрожава издржавање мал.детета и његова егзистенција. Навео је и морални аспект јер га тужи неко ко има стални приход, а он је без сталних прихода и неко ко се јавно одрекао родитеља. У прилог томе навео је да је тужилца одбила да живи са њим што је више пута рекла у Центру за социјални рад, а давала је и лажне изјаве да је злостављао да би се дочепала слободног живота далеко од ауторитета родитеља. Против туженог је вођен кривични поступак због угрожавања сигурности јавног саобраћаја у алкохолисаном стању и добио је условну осуду, а вођен је и кривични поступак због насилничког понашања и угрожавања сигурности, који је обустављен због застарелости.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно произилази из доказа у спису које је првостепени суд правилно оценио применом члана 8 ЗПП и за своју одлуку дао правилне разлоге које прихвата и другостепени суд. Наводима жалбе туженог у којој се не износе нове чињенице, нити нуде и предлажу нови докази у смислу члана 372 став 1 ЗПП, чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда није доведено у сумњу.

Полазећи од утврђеног чињенично стања правилно је првостепени суд применом члана 155 став 2 Породичног закона закључио да тужилца као пунолетно дете које се редовно школује и редовно полаже испите има право на издржавање од туженог као родитеља сразмерно његовим могућностима до навршене 26. године живота, односно да су средства која добија од породичне пензије мајке и од повремених радова недовољна, односно да само делимично подмирују њене потребе имајући у виду минималну суму издржавања која у време пресуђења износи 31.189,00 динара, а налазећи да њене месечне потребе, које укључују и трошкове школовања износе 50.000,00 динара месечно.

Супротно наводима жалбе, износ од 8.000,00 динара досуђен ставом првим изреке који би тужени плаћао на име издржавања тужиље почев од подношења тужбе 31.02.2019. године па убудуће док за то постоје законски услови је по оцени Апелационог суда сразмеран могућностима туженог као јединог родитеља, јер то произилази из изведених доказа и свих околности конкретног случаја, те из исказа туженог у коме наводи да на име издржавања мал.детета издваја и износ од око 5.000,00 динара поред износа од 10.000,00 динара на који је обавезан судском пресудом, и

допуњава месечне потребе тужиље које је суд правилно утврдио посебно имајући у виду трошкове школовања које има.

Ово и из разлога што могућности туженог зависе не само од запослења и прихода стечених на тај начин, већ и од његових могућности за запослење и стицање зараде, од тога да ли може и ако може на који начин стиче приходе, као и од имовине коју поседује, обавезе да издржава друга лица и од других околности од значаја за одређивање издржавања, а све те околности су правилно утврђене од стране првостепеног суда.

Осим тога, и тужени као једини родитељ тужиље која удовољава својим редовним школским обавезама на факултету је у обавези да се стара о њеном даљем школовању и стручном усавршавању иако је пунолетна, а износом досуђеним ставом првим изреке тужени се не одриче свог властитог егзистенцијалног минимума имајући у виду да је здрав и у могућности да стиче зараду.

Неосновано се жалбом туженог указује да би прихватање тужбеног захтева тужиље за издржавање представљало очигледну неправду за њега као родитеља у смислу члана 155 став 4 Породичног закона јер га доводи у стање егзистенцијалног минимума и угрожава егзистенцију мал.детета јер нема сталне приходе за разлику од тужиље којој је висока школа омогућила да ради, јер се не ради о редовном већ ванредном школовању, што суд није узео у обзир приликом одлучивања, као и због тога што га се тужиља јавно одрекла као родитеља после смрти своје мајке и одбила да живи с њим, те изјављивала зарад свог слободног живота, без његовог ауторитета да је злостављао, да га мрзи, да ће пре отићи у дом него са њим живети и да је прекинула контакт са њим.

Најпре, за конституисање обавезе издржавања према актуелном уређењу универзитетског школовања не постоји класификација на редовне и ванредне студенте, јер код свих студената, без обзира на начин финансирања студирање захтева похађање наставе и извршавање испитних обавеза, а тужиља је свакако редован, активан и успешан студент.

Тужени се не може ослободити своје законске истовремено моралне обавезе према тужиљи ни недоказаним тврдњама да се тужиља као пунолетно дете не понаша на пожељан начин према њему као родитељу, што би евентуално био разлог да се као родитељ ослободи дужности издржавања, а не да се одбаци тужба, како то жалбом тражи. Разлог за то свакако не може бити њено опредељење где ће да живи односно да ли ће да живи са њим или не, тим пре што из изведених доказа произилази да је он због њеног опредељења где ће да живи прекинуо контакт са њом.

Ни осталим наводима жалбе не доводи се у сумњу правилност одлучивања првостепеног суда.

С обзиром на изложено, одлучено је као у ставу првом изреке на основу члана 390 ЗПП.

Одлука као у ставу другом изреке донета је на основу члана 389 ЗПП, јер тужени нема правни интерес да пресуду побија у делу у којем тужиља није успела у спору.

**Председник већа-судија
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић